19 Ιανουαρίου 2026

Ιερομόναχος Ζωσιμάς Ξενοφωντινός (1911-19.1.1996)

Ορθοδοξία και Ορθοπραξία / Συναξαριακές Μορφές

Ιερομόναχος Ζωσιμάς Ξενοφωντινός

Image not found or type unknown

Κατά κόσμον ονομαζόταν Σάββας Ιωσηφίδης του Φωτίου και της Παρθένας. Γεννήθηκε το 1911 στο χωριό Ντεμίρ Καπού (Σιδηρά Πύλη) της επαρχίας Καρς του Πόντου. Ο παππούς του κάποτε, ημέρα μνήμης της Αγίας Αικατερίνης, είχε ένα θαυμαστό περιστατικό. Είχε ζώα προς βιοπορισμό. Εργαζόμενος στο βουστάσιο, έγινε μία λάμψη και παρουσιάσθηκε μία υψηλή γυναίκα με γαλάζια ενδυμασία. Ο παπ-πούς έπεσε χάμω ως νεκρός και μάλιστα τον ετοίμαζαν για την κηδεία του. Αργότερα συνήλθε και είπε πως είδε την αγία και τον επέπληξε, που εργαζόταν την ημέρα της εορτής της. Από τότε όλη η οικογένεια τιμούσε ιδιαιτέρως με αργία τη μνήμη της Αγίας Αικατερίνης. Είχε εφτά αδέλφια. Ο ένας φονεύθηκε στην Αλβανία το 1940 και ένας άλλος στη γερμανική κατοχή για την αντιστασιακή του δράση. Το 1914 η οικογένειά του από τον Πόντο πήγε στη Θεσσαλονίκη. Λόγω ελονοσίας μετοίκησαν στον Λαγκαδά και κατόπιν στο χωριό Μαρίνα Νάουσας. Τελείωσε το Δημοτικό σχολείο Νάουσας και έμαθε τη βυζαντινή μου-σική. Το 1938 νυμφεύθηκε και απόκτησε ένα παιδί, το οποίο βρέφος απεβίωσε. Το 1940 υπηρέτησε ως λοχίας πυροβολικού στο αλβανικό μέτωπο. Χειροτονήθηκε διάκονος και πρεσβύτερος το 1943 από τον μητροπολίτη Εδέσσης Παντελεήμονα (+1979). Διακόνησε ως εφημέριος και δάσκαλος σε διάφορα χωριά. Με κίνδυνο της ζωής του κατάφερε να σώσει πολλούς ανθρώπους κατά την περίοδο του εμφυλίου πολέμου.

Ήταν αφιλοχρήματος, ελεήμων και φιλόστοργος. Τα χρήματά του τα μοίραζε

ευχάριστα στα ορφανά, τους άπορους μαθητές και στους φτω-χούς. Τα ράσα του ήταν χιλιομπαλωμένα. Βοήθησε και για το κτίσιμο ναών και μονών. Στη μονή Ξενοφώντος προσήλθε το 1983. Στην κουρά του από Σάββας ονομάσθηκε Ζωσιμάς. Αδελφός της μονής Ξενοφώντος γράφει περί αυτού: «Ήταν υπόδειγμα πράου, άκακου και πρόσχαρου Γέροντος. Ολιγόλογος αλλά διδακτικός, με την καλοσύνη και την αρετή του. Ως εφημέριος στον κόσμο ήταν αυστηρός και δραστήριος. Όπου εφημέρευσε, άφησε μνήμη αγαθού και πνευματικού ανδρός. Ήταν φιλακόλουθος, διάβαζε τα προεστωτικά, εν απουσία του Καθηγουμένου, με χαρακτηριστική εκφραστικότητα και έψαλλε «την τιμιωτέραν» από τον αριστερό χορό, τις εορτές. Διακόνησε όλα τα έτη στη μονή ως βοη-θός στα μαγειρεία, καθαρίζοντας πατάτες, κρομμύδια και λοιπά. Είχε δε την αλουσία, χωρίς να απωθεί τον πλησίον του. Κατά το σώμα ήταν μικρού αναστήματος, με μακριά και αραιή γενειάδα».

Εκοιμήθη εν Κυρίω στις 19.1.1996, μετά από μικρή ασθένεια. Λίγες ημέρες δεν πήγε στις ακολουθίες, έχοντας κάποια δυσφορία στην καρ-διά του. Μετέλαβε των αχράντων Μυστηρίων και αναχώρησε για την ανέσπερη Βασιλεία των Ουρανών, για ν’ αναπαυθεί από τους πολλούς κόπους του.

Πηγές – Βιβλιογραφία

Μοναχολόγιον Ιεράς Μονής Ξενοφώντος.

Πηγή: Μοναχού Μωυσέως Αγιορείτου, Μέγα Γεροντικό, τ. Γ΄, εκδ. Μυγδονία σ. 1405-1406